

напусто. Зжбъ не обѣлили хората. Никой не се сѣтилъ баремъ хлѣбъ и солъ да поднесе на стареца.

— Съвсемъ сж ме забравили хората, — рекълъ на ума си дѣдо Господъ. — Чуждо имъ е вече доброто...

Повървълъ малко и се подпрѣлъ на една ограда. Отъ жаль му се доплакало. Въ това време на вратата излѣзло едно момиченце.

— Боленъ ли си, дѣдо? — попитало го то и се върнало веднага въ кѣщи да повика майка си.

Дошла майка му и заговорила на стареца:

— Ела, дѣдо, у дома, да починешъ. Да хапнешъ, ако не си ялъ. Бедни сме, но каквото Богъ е далъ...

Поблагодарилъ дѣдо Господъ и влѣзълъ вътре. Кѣщицата била ниски, порутена. Разшетали се бързо дветѣ и му приготвили топла храна. Седналъ край софрата старецътъ и хубаво се нахранилъ. После си и поспалъ. И яденето, и съня много му се усладили.

На сбогуване той казалъ:

— Богъ да ви закриля и Богъ добро да ви дава...

Цѣлуналъ момиченцето и си заминалъ.

Години изтекли и дѣдо Господъ на ново слѣзълъ на земята. Валѣлъ дъждъ и било студено. Първата му мисълъ била да намѣри кѣщицата на добритѣ хора. Около нея били изградени хубави кѣщи, изъ чиито градини се разхождали богати хора. Но той ги отминалъ. Намѣрилъ старата кѣщица и влѣзълъ. Майката стояла до огъня и плачела. Една хубава, бедно облѣчена девойка, била навела глава надъ миндеря и сжщо плачела. Когато тя съгледала стареца, извикала на майка си:

— Майчице, гостъ ни иде.

Станали веднага и започнали да бършатъ очитѣ си. Познали стареца.

— Не си ни забравилъ! Седни, дѣдо, стопли се, — казала майката, а дъщерята разпалила последнитѣ дръвца. Тя събула мокритѣ царвули на стареца и ги оставила на миндеря, до огъня, да се поизсушатъ.

— Ще изцапашъ чергата, — присѣгналъ съ ржка старецътъ, — на земята ги тури...

Но девойката не ги свалила.